

VI HAR FOR NYLIG SET DEN MEST EROTISKE DANSKE FILM

Amor et Psyché.

Produktion: Søren Melson 1953.

Med støtte af undervisningsministeriet.

Tegninger etc., etc., etc., etc.: Søren Melson.

Musik: Leonard.

Farver: Gevacolor.

Teknik: Nordisk Film Junior.

Måske nogle af de danske filmdokumentarister bl. a. eller endda først og fremmest dyrker eksperimentalfilmen for her at få afløb for al det, der i hvert fald i dag forekommer tabu i den statssignede dokumentarfilm: Det personlige pjank, lysten til at chokere, den poetiske drift, viljen til at hitte på, behovet for varme. Det ligesom skaber balance efter billedrækker om drænrør og stålvalseværker.

Ikke mindst *Søren Melson*, der vist ikke er altfor tilfreds med den danske dokumentarismes udvikling, ægger til tanken. Se f. eks. på hans instruktørarbejde i 1948: „Biblioteket er aabent“, „Taa-ren“, „Rumstudier I-II-III“, „Punkt Præludium“, „Om Rationalisering“ — er det ikke, som de tre midterste titler fortæller om behagelig ro til selvalgt arbejde, medens de andre provokerer glo-

sernes pligt, rutine, trædemølle, midler til livets ophold. Muligvis vil Melsons bevidsthed protestere, næppe hans underbevidsthed.

Hvorom alting er, Melsons mig bekendt sidste film, den farvede „Amor et Psyché“ (man er næppe berettiget til at gøre sig lystig over, at titlen er på fransk — det er internationalt, denne slags film må hævde sig) er en romantisk eskapade, den mest erotiske af alle danske film (de danske stumfilm 1910—1914, „Heksen“ og „Det definitive Afslag paa Anmodningen om et Kys“ iberegnet). Ikke mærkeligt, at den da er Melsons mest menneskeligt hede eksperiment, en entusiastisk hyldest til den fysiske elektricitets mysterier, vulgær og forfinet, anatomisk og abstrakt, brunstig og sværmerisk, meget dansk i sine kontraster.

„Lækre legemsdele“ danser stilerede på lærredet, maskuline og feminine figurer mødes, livets sitren fornemmes. Vel er der trods stiliseringen tendenser til at lave lærebog i anatomi, men disse tendenser bliver næppe for fremherskende, i hvert fald er Melson ikke havnet i det perspektivløst illustrerende. I hans urolige streger og flader er elskovens veje en livsgåde, man har at undre sig over og bøje sig for, og dette kombinerer han som *Schade* med det pudsige og sjove. En så elegant humorist som *Jørgen Roos* er Melson dog endnu ikke.

Erik Ulrichsen.

